

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y

REDACCIO

LLIBRERIA ESPANYOLA,

Rambla del milij, 20,

BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

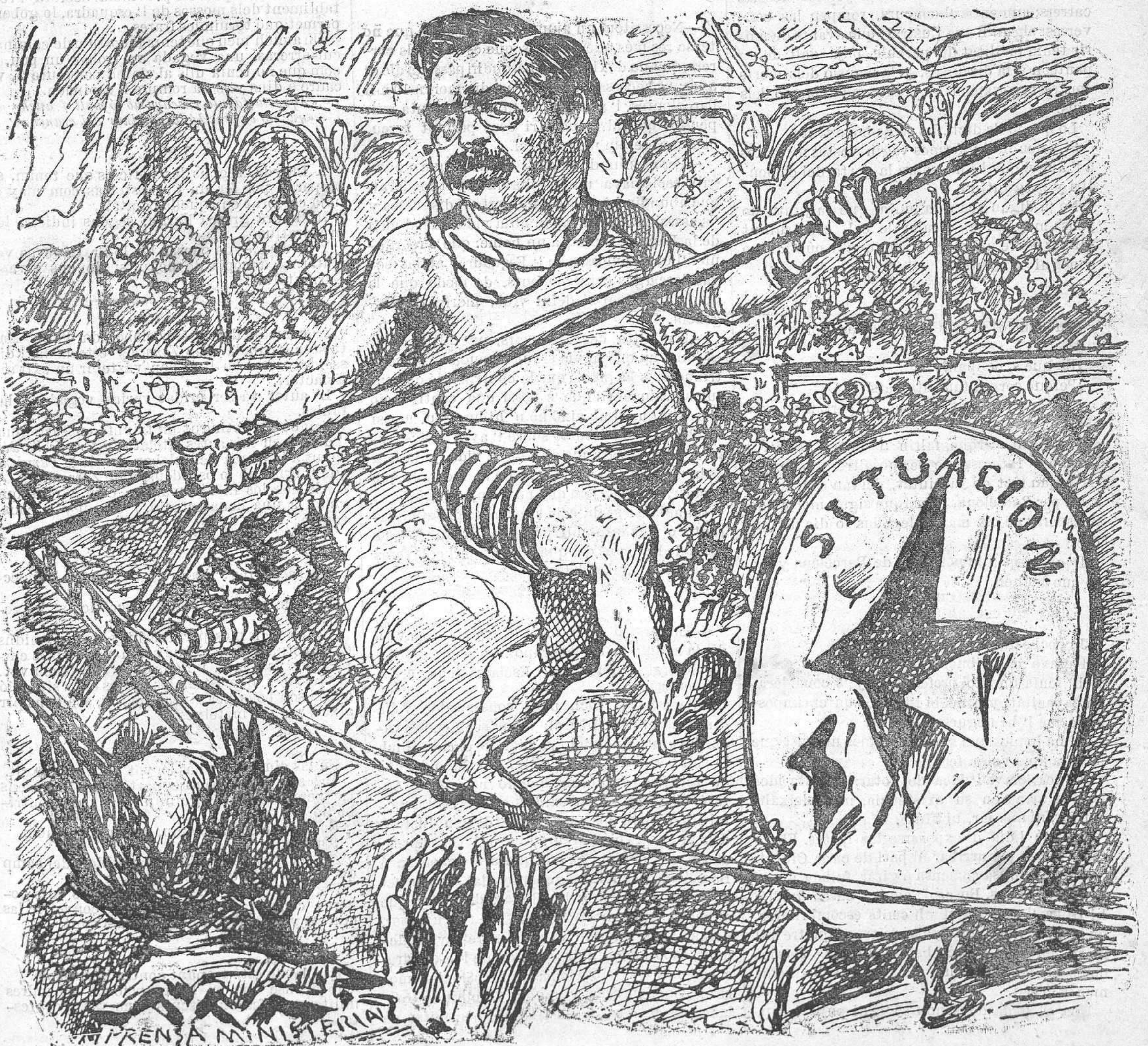
PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre.	8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . .	16 »
Estranger.	18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

REFRAN ADOBAT.

Lo temps passa..... y en Cánovas balla.

LO VOT DELS MORTS.

Quan la Campana Eularia toca las dotze horas de la nit, ab aquella véu fúnebre y sombría que l' hi van donar;

Quan la lluna com una tallada de meló dintre de una plata blava, brilla en lo cel y llansa pàlida llum, perque no l' hi costa cap diner;

Quan se sent tan solsament lo bordar de un gos que no té son y l' espinguet de un gall, que dona una serenata de galls á una gallina;

Quan á la Rambla de Barcelona los fanalers de 'n Girona ja han apagat més de la meytat dels fanals;

Quan las onadas s' entretenen revolcantse per la platxa, y 'ls matrimonis de bè revolcantse pel llit;

Quan en fi tot es quietut y silencio, soledat y misteri, en lo camp del silencio y de la quietut, del misteri y de la soledat, en lo cementiri de Barcelona hi passa una escena fantástica, estranya, ruidosa incomprendible,

**

S' alsan las llosas que tancan las sepulturas: á través del embá dels ninxos hi passen los cadáveres: comensa la circulació per los deserts carrers: aumenta 'l concurs, rompen las conversas: algun home ilustrat, que avants de morir tenia facilitat de paraula, puja dalt de un panteon y fá discursos; y la mansió dels morts contrasta vivament ab la adormida mansió dels vius.

Lo que jo 'ls dich, ho sé de bona tinta.

Si volen més informes vagin vostés mateixos á l' ángel que hi ha sobre la porta del cementiri y pregúntinli.

No 'n digan res á la junta, que la junta no pensa més que en escalar lo cel, construhint ninxos sobre ninxes y en fer que 'l públich no conegui 'ls comtes.

**

¿Qué fan los morts en aquestas horas de la nit?

¿En que s' ocupan?

¿Perque corren tant atareats?

¿Qué 's proposan? ¿Quina 'n portan de cap? ¿Perque s' agitan?

¿Ah! No perque faltin d' entre nosaltres deixan d' interessarse per nosaltres: no perque 'ls hajan tret de la ciutat, deixan d' interessarse per Barcelona, no perque sigan morts han d' esperar ab las mans plegadas lo dia del judici.

D' ells depén lo porvenir de Barcelona y fan lo que deuen.

**

Ja pochs dias vá morir-se un home.

Pagava contribució al govern y 's creya rich: tenia un títol professional y 's considerava capacitat, y concebí l'idea de qu'era imposible que l' hi neguessin lo vot.

Hi ha homes que s' estiman més un gust que la vida ¡qué voléu ferhi!

Ell acariciava l'idea de votar: aquesta idea posava arrels en su existencia, no 'l deixaba dormir, ni menjar, ni viure.

Vingué 'l dia d' exposarse las llistas. Ell no tenia temps per arribar al pati de ca la Ciutat.

Ab má febrós comensa á girar fulls y á resseguir llibretas. Busca d' aquí y busca d' allá: hi troba 'l nom de cinch cents escombriaires, de cinch cents municipals, de tres ó quatre mil morts: entre ells lo seu besavi, hi troba tots los noms que no hi havian de ser; tots los noms menos lo seu.

Una glorada de sanch se 'n hi puja 'l cap,

font tentinas surt á la plassa: prén un cotxe: 's fá dur á casa seva y dugas horas després ja no existia.

¿Deixéuse de una deria com la seva!

**

L'endemá van enterrarlo.

Al arribar á la mansió dels morts, vá trobar que alló era un' altra vida, vida incomprendible pèls morts: vida de comunicació entre 'ls que han deixat las amarguras d' aquest mon.

Ell vá parlar ab lo vehí del costat, del objecte que 'l li havia obert un ninxo en lo cementiri: de las llistas electorals, de 'n Girona, y dels morts que per elegir l' Ajuntament son los únichs que poden treure al govern del pas.

Lo vehí del seu costat vá dirho al altre; l' altre al de més enllá, y aixís en bréus moments vá anar corrent la veu per tot lo cementiri, y al caure la primera campanada de las dotze, lo cos electoral compost de momias, calaveras y hasta de impalpable pols, va rompre las trabas que 'l retenian, vá llansarse al carrer, vá agitar-se per los caminals, vá reunir-se, vá congregarse y ab tot lo respecte y ab tota la solemnitat propia de la gent difunta, vá posarse á discutir lo qu' era necessari.

**

—Necessité un ajuntament deya un que no tenia res més que 'ls ossos, que estrenyi 'ls carrers, que no dexi puesto perque hi passi un alé d' ayre: es necessari que si avuy dia moren 10 mil barcelonins, l' any que vé 'n morin trenta mil: penséu que al cementiri com per tot arreu, com més serém més riurém.

—Pero tenim d' exigirlí ademés que no vigili, esclamava un que havia sigut moderat, que abundin los robos que portan disgustos y 'ls assassinats que acaban ab la vida: que al mitj de la Rambla 's mati á un home: que 's reorganisi 'l cos de mossos de l' Esquadra, ab las sèvas descargas corresponents, de modo que 'ls que l' ayre mal sá deixi vius, morin de desgracia.

—Un' altra cosa, senyors, un' altra cosa, esclamá un que havia sigut recaudador de contribucions. Es precís que la contribució de consums s' aumenti: que 's possi una contribució al gas y que si ab aixó no n' hi ha prou, 's posi també una contribució sobre l' ayre que 's respira: es necessari que abolim la vida, y la fama es la més activa emissaria de la mort. Ja que nosaltres no menjém que no menji ningú.

Un aplauso sech, com si entrexoquessin quaranta ó xexanta mil bastons, produhit pèls ossos de las mans de quatre ó sis mil calaveras acullí las paraulas del orador.

**

—Senyors jo soch molt liberal.... anava á dir la momia de un veterano....

—Fuera!.... Fuera!.... Esclamacions, crits, amenassas....

—Senyors jo soch molt conservador, volia dir: conservador liberal: y que soch conservador ho prova que soch momia. Jo encare tinch la pell per perdre (Sensació). Jo demano donchs qu' estiguém tranquils, que no 'ns ajitém. *Serenidad muchachos, serenidad*, que deya 'l general Mina, quan nos apoderavam de Sant Llorens dels Piteus. ¿Voléu creure'm á mí? Tornémse'n al ninxo y deixém que 'ls que are governan á Barcelona, segueixin governantla. Lo mer fet de havernos posat á las llistas, demostra que abundan en las nostras ideas. No tinguéu por, deixemlos y tindrem carrers estrets y epidemias, robos, assassinats y mossos de l' esquadra, consums y contribucions: los barcelonins moriran com á moscas; y are que tractan de trasladar lo cementiri, no tindran necessitat de

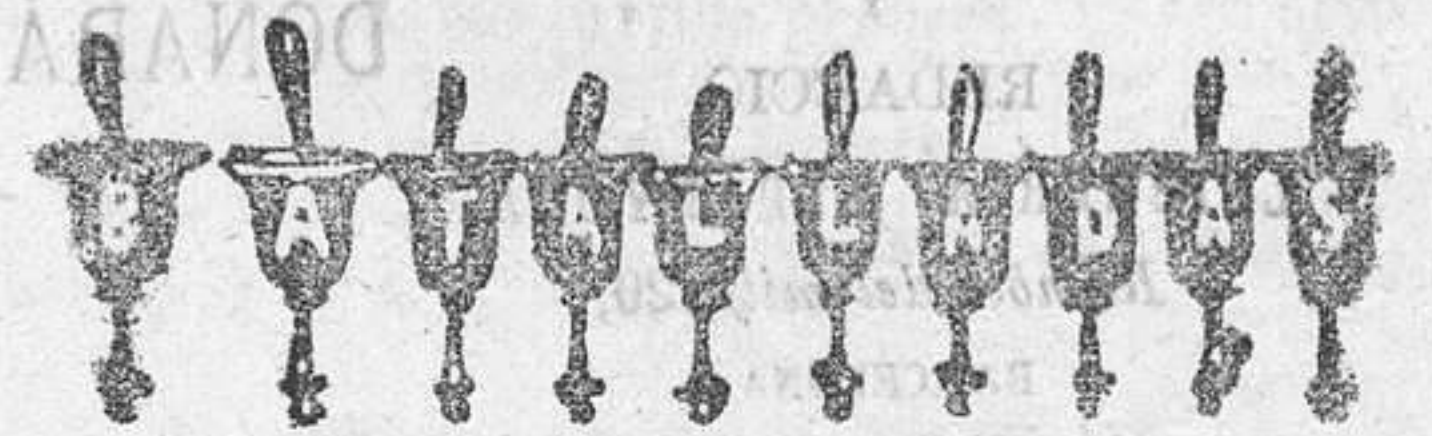
ferho, per quan lo millor cementiri, será aviat la ciutat de Barcelona. L' alba clareja, la lluna se 'n vá á la posta: los mortals tenen ja un dia menos: un pas més cap á nosaltres... Política de atracció... ¡Al llit tothom!

**

Aixó diuhen que ha passat al cementiri.

Y ab aixó queda demostrat que la política conservadora es la política dels cadáveres.

P. K.

En un café de Granollers l' amo ha tingut una idea felís.

Ha reunit ab temps y paciencia una gran colecció de monedas falsas de totas classes y degudament enfiladas n' ha construit dosgrans aranyas.

Ja que no penjan als moneders falsos, lo cafeter de Granollers penja á las monedas.

Mentres la diputació provincial decreta l' restabliment dels mossos de l' esquadra, lo govern permet que tornin los frares.

Un amich meu que tenia la costum de caminar cul-arretras, una vegada va trobar un pou, y com que no tenia ulls al clatell per véure 'l, vá caure á dins y 's vá rompre l' espinada.

«Aquesta fábula ensenya ab tó molt franch»
«que no es gens bó lo caminar del cranch.»

A Lleyda, segons las noticias que tenim, se preparan per fer un Carnestoltas com may s' haja celebrat en aquella capital.

Hi haurá gresca llarga, segons indican los preparatius.

Y 'ls de Lleyda pensan bé: lo Sr. Cánovas vol matarnos á copia de neguits; donchs viva 'l Carnestoltas!

La comedia del nostre colaborador Perico Matallassé, titilada *Joan Tanoca* y estrenada 'l dissapte passat en l' Odeon vá tenir un éxit satisfactori.

L' autor vá ser cridat varias vegadas á las taulas.

També ha obtingut un triunfo en Tarragona 'l drama en tres actes titolat «*La fira de Verdú*» degut á la ploma del colaborador de la *Campana* que 's firma ab lo pseudónim de Zarandieta.

Als dos los hi recomanem, com á rails que guían á una bona estació, l' estudi y la constancia.

Los sagastins s' han retret d' anar á las elecciones.

La comissió electoral democrática s' ha retret també.

No quedan mes per anarhi, sino 'ls amidhs de l' actual situació que serán votats pèls empleats y 'ls morts, únichs que avuy tenen vot.

Ab lo qual demostran los homes de la situació que si son bons per aixecar morts, son bons per aixecarse á sí mateixos.

En las ciutats y vilas lo vot está restringit. Tan sols poden pendre part en las elecciones las personas que paguin un tant de contribució.

En los poblets del camp, pot votar tothom.

¿Que significa aixó?

¿Hi ha mes ilustració en los poblets del camp qu' en las ciutats y vilas?

No: aixó vol dir que las aspiracions dels governs conservadors se cifran en convertir las ciutats y vilas en poblets de mala mort.

En Cheste está tronant contra la situació. Figúrinse que en la recepció de las ordres militars vá fer un discurs y no varen contestarli.

Calatrava á fora! va esclamar enfadat com un capitá general de realistas.
Y tots los caballers de Calatrava van seguirlo.
—L' ordre de Calatrava es la mes antiga y la fan anar endarrera? Donchs á fora! diuhen que exclamá, lo qui vá martirisar un dia la memoria del Dante, traduhint la *Divina comedia*.
Aixis m' agradan los homes ¿som ó no som guerreros?
Y prou.... que si aquest suelto no te chiste, en cambi no dirán que no tinga Cheste.

Y diu la *Epoca*:
«Sembla que s' observan síntomas de reconstrucció del partit democrátich.»
¿No méssembla?
Donchs miri, ja tenim la cal, la sorra, las rejolas y 'l plano aprobat, y quan menos se n' adoni, veurá la cosa feta.]

S' ha aixecat la suspensió de garantías y s' ha alsat l' estat de siti.
No 'm demanin per xó que piqui mes fort, qu' encare que tinguem gatantias, tenim fiscal d' imprenta, y encare que no hi haja estat de siti, l' estat del periodista es desesperat y perillós.
Y vostés, pèl que pugua ser, vagin ab cuidado que més val una navaja garantida, que una garantia conservadora.

La *Correspondencia* assegura que en Cánovas subjecta totas las sévas resolucions á un just medi:
Que las 'subjecta á un medi es veritat ¿perqué negarho?
Are que siga just, que 'm dispensi.
Ja 'u diu l' adagi:
Sant Just tornarà per casa, y may diu que tornarà per casa 'l Sr. Cánovas.

¿Quina relació té l' Alemania ab las islas Filipinas?
Es precis saberho.
Se parla de uns barcos alemanys presos duhent contrabando y tornats á entregar.
Se diu que las Filipinas fan goig á n'en Bismarck.
Y ademés.... pero ¿silencio!
Mentres hi haja governs conservadors, las Filipinas serán espanyolas! ¿Com s' ho farian per deportar liberals si las Filipinas los faltavan?

¿Ja han vist lo sistema que l' Administració de correus ha posat en planta per inutilisar los sellos de franqueig?
Pues, nada, forada 'ls sellos y las cartas?
¿No seria millor untarlas de petróleo y cremarlas?
Posin empleats carlins en lo ram y potser realisarán aquest progrés.

En Mañé contiúua buscant la popularitat de l' impopularitat.
Primer defensá als mossos de l' esquadra.
Are ja vol que tornin y que tornin á ficarse en política.
Una cosa 'm consola.
Res de lo que defensa en Mañé triunfa.

75 mil electors socialistas han pres part en las eleccions de Berlín.
¿Com se coneix que en Bismarck no arriba á la sola de la sabata de'n Cánovas?
¿Quán si hi jugan que en Cánovas fá las eleccions de Berlín y no surt un vot socialista per mostra?

LLETRETA.

Mentres jo vagi calent digui 'l que vulgui la gent.

Vaig casarme ab la Mercé que, encar que lletxa y rara

y sembli la meva mare, va portarme molt diné.
Si ab ella anat pel carré sento jo que diu la gent
—Qui 'n contrast!... ¿es sorprendent!... s' ha casat ab la seva avia!...
—Jo 'ls responch, per ferlos rabia:
Mentres jo vagi calent digui 'l que vulgui la gent.

No se 'l Ramon com s' ho fá, vesteix com un rich senyó, y derrotxa á discreció y viu sense treball.
¿De ahont tal sort li vindrá?...
Hi ha misteri, es evident,
—La dona de D. Climent diu que li fa bonas obras....
Ell los escolta y diu: pobres!...
Mentres jo vagi calent digui 'l que vulgui la gent.

¿No veus al Pep que tronat?
—Y tal!... si s' ensenya tot....
—Qui 'n pantalon!.. —Qui 'n tarot!..
—Sempre va brut y esqueixat.
—Pero es un rich hissendat.
—¿Y va axis tant malament?
—¿Génits... —Ah!.. ja es diferent, sent aixis tot se dispensa.
Ell sentintho, com jo pensa:
Mentres que vagi calent digui 'l que vulgui la gent.

¿No veus la Lola, Carmeta, casada ab aquell pagés?
—No es estrany, —¿Vaya si ho es!.. ella qu' era tant coqueta, tant elegant y fineta casarse are ab un lluhent...
—Pero es rich!.. —Ah!.. ja s' compren, ha fet molt be sent ricatxo.
Ella ho sent y diu: —¿Macatxo!..
Mentres jo vagi calent digui 'l que vulgui la gent.

L' Ambrós y la seva dona quasi no 's parlan ¿que ho fa?...
—Be viuhent junts. —Aixó es clá, pero saps que s' enrahona?... que sent ella tant bufona la visita un cert parent.... un cusí... —Bo... ja s' compren ¿y l' Ambrós? —Ell menja y riu y si li preguntas diu:
Mentres jo vagi calent digui 'l que vulgui la gent.

ZARANDIETA.

Diu un periódich de Madrit:
«Aixis que acabi l' período electoral se farà un arreglo de Gobernadors de provincia.»
Y diu un altre periódich, de Madrit també:
«Ja 'u saben los gobernadors, ó be triunfan ó be dimiteixen.
»Y que no 's queixin, que be se 'ls avisa ab prou anticipació!...»

¿Respirin!
L' embaixador de Portugal, Sr. Castro ha retirat la dimisió.
¿Ay, tot se hastardeja!
Ayants teniam un drama titolat «L' Abaía de Castro.»
Are lo drama s' ha tornat comedia y la comedia 's titula «Las travesuras de Castro.»
No descófo de veure ab lo temps un sainete titolat: «Castro y Mendrujo.»

Lo bisbe de Córdoba está organisant una nova pelegrinació á Roma.
A veure quina proba fá la llana andalusa.

Adverteixo al Sr. Fiscal de imprenta que 'm refereixo als pelegrins seglars.
En Cánovas s' ha arribat á creure que sostenint la conciliació, 's morirá de vell, tot sent ministre.
¿Ilusions!
Los plets mes ruidosos, van sempre precedits de judici de CONCILIACIÓ.

Los penitants del pare Palau ja tornan á ser á la montanya del Tibi-dabo.
Si may tenen la desgracia de que 'l dimoni se 'ls fiqui dintre del cos, no 's descuidin pas d' anarlos á trobar.
Per treure dimonis hi tenen la má d' ángel.
¿Ah! 'M descuidava: las personas despresas de las cosas de aquest mon, del diner ne diuhen lo dimoni.

Ser Patrocini ja torna á estar instalada en Guadalajara.
En Cánovas compren que 'l sostenirse per mes temps ha de ser per miracle, y 's rodeja de cosas miraculosas.

Copio de un periódich de Madrit:
«Suposa l' *Espanya* que l' establiment de las órdenes monásticas pot fomentar lo carácter laboriós dels espanyols.
«No dich lo contrari. ¿De veure seria l' actividad ab que 's reanudarian los trevalls en lo Nort!

Lo govern italiá, apoyat per las Cámaras ha prés medidas contra 'l clero, que fá servir la religió d' arma política.
Y 'ls bisbes que quan gobernaban los moderats, alsavan lo front, avuy s' humilian y demanan corrè bé ab lo govern.
Se comprén: son tant cristians, que quan surt lo San cristó gros, se posternan.

Es objecte de molts comentaris lo paradero de las estatuas de la Font del Vell.
Si 'm prometan no dirho á ningú, jo 'ls ne faré dos quartos.
Las estatuas están amagadas esperant lo dia de las eleccions.
Si hi ha alguna elecció empastada, ellas sortiran, ficarán lo séu vot á l' urna, y com que pesan tant, inclinarán la balansa.

Un periódich francés ocupantse dels últims accidents del Papa, preguntá:
—¿També es infalible 'l Papa, quan l' hi agafa un accident?

Diu que corren per aquí uns galifardéus castellans, que á la nit s' entretenen espavilant rellojtes dels transeunts.
L' altre dia á la plassa de Catalunya, un d' aquests manos se acosta á un senyor y agafantlo per la selapa, exclama:
—¿La bolsa ó la vida!...
—La bolsa? Va errat: si vol la bolsa tiri rambla avall, agafi la muralla de mar y al davant dels Pòrtichs de 'n Xifré, la trobará.

Deya una xicota á un pollo impertinent.
—Fassi 'l favor de no seguirme, y de no estarse parat tantas horas, sitiantime á casa méva.
—¿Perqué?
—Perque ja s' ha aixecat l' estat de siti.

En un ball de máscaras un senyor ja madur vá de braset ab una máscara.
¿Quina calor més espantosa!... ¿Quina calor! ¿Reparas máscara?
—Home l' hi diu la máscara; aixó ray, pósat á la fresca, tè treute la perruca!
Y d' una estirada, l' hi deixa la calva pelada com un meló.

**

En lo restaurant de un ball de màscaras:
Lo galan está ilusionat ab una mascarita,
que l'hi sembla una noya discreta y de una
educació esmeradísima.

—Vamos á veure, mascarrilla ¿qué vols pen-
dre?

Ella, ab molta naturalitat:

—Que 'm portin un plat de carn-d'olla.

**

Una á un;

—Tú compra'm una capsa de dolces.

—Fuig dona, que fan cuchs.

La premsa russa considera unanemement
á la Turquia fora del concert europeu.

¡Pobre Espanya!

Y dich pobre Espanya, porque fora ja Tur-
quia, en lo citat concert, á Espanya l'hi cor-
respon de dret lo tocar las campanillas.

Eran dos germans: l'un se deya Pere y l'altre
Anton.

Un senyor, los hi preguntava:

—¿Qui es més gran de vosaltres dos?

—Jo, respongué en Pere.

—¿Y quina edat tens donchs?

—Dos anys més que l'Anton.

—¿Y tu Anton?

—Dos anys menos qu' en Pere.

—Enterats.

Unas quantas noyas molt cayas y joves, s'
presentaren á casa de una modista demanantli
vestits, vels blancs y algunas guinardas de
flos.

La modista que com dona era molt curiosa
'ls preguntá l' objecte de tot alló.

Una de las noyas ab tota la candidés vá con-
testar:

—Jo li diré, es que demá passat es la festa del
poble, y l' senyor rector vol que totas las noyas
solteras nos disfresem de verges.

CANTARELLAS.

Diu que la dona, nineta,
sols s' aprecia quan se mor!....
¡Quinas ganas d' apreciarte
tinch jo, Maria del cor!

D. A. DE 'N LI.

¡Quin talent, naturalesa
quan ta cara va formar!
Te doná uns ulls per encendre
y un bon nás per apagar!

E. B.

EPICRAMAS

Si 'ns casem tal com esperó
digué á sa promesa en Mero,
tot anirá á trotxe y motxe,
creume nena, fins trinch cotxe
donchs qu' ets molt rich?

—Soch cotxero.

E. B.

Tal trastorn té D. Miquel
(que ja ha enviadat tres vegadas)
sempre que 'l destino huma
li depara eixa desgracia,
que al sortir del Cementiri
als que van á acompanyarli,
diu: —Déu fassi que 'l any próxim
ab salut poguem tornarhi.

R. R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tats D. Dalmau, Mestre Jan, Magarrinyas, Tinter mágich, Guer-
rero Veterano, Fam Rampa y Gana, Sasac, Milord Tronat, Ralip
y C. Angunias.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá Noy macó: Hi anirá la cantarella.—Trenca-pinyons:
Idem l' epigrama y las preguntas.—Desganat de Reus: Idem la
trenca-closcas.—Margarideta Carbonera: L' altra poesia vá bé:
la carta coixa encare, pero no tant.—Boixompifaig: La poesia está
bé.—M. B. y A. Roca-fort: Lo que 'ns denuncia es molt grave y
molt compromés, y val la pena antes de dirse á n'al públich,
que 's diga á n'al jutje.—Mestret: «La Hermana de la Caridad» no
la tenim, pero la tindrem dintre uns quans dias.—Embolica-tro-
nas: La cansó del Carnaval es l' única que vá bé.—Ciudadans
A. G. y C., P. Llantia y Solfa, J. Tevlac, Igualadí de la Rambla,
Tocason del Arbós, Bernat Pescaire, Francisco B., Blanquejadó
de Lleyda, Saca-trapos, Toni Manena, Co-Casat, Estripa-brusas,
J. Serrot y C., Noy que té, Athos Caretto, Jan Pistrachs, Mister
Repica, Antonieta, Cacaseno, Dimas bon lladre, Un carbassó,
H. C. y M., Tranquil, Enemich del B. A. Vilarós, Vigilante del
P. R., Balabí, Just de noms y de fets, S. de jeps, Elector que no
té pa, y Pare nou: Lo que 'ns envian vostés no 'ns serveix: ho
deixarem per un' altre senmana.—M. Cadenet: Hi anirá 'l pro-
blema.—E. Aida: Ja haurá vist alguna cosa arreglada.—P. Ma-
talassé: Ja sab que no acostumém á dirigir elogis inoportuns:
envihi cosas propias.—Carnolí: Hi anirá 'l trenca closcas.—Ralip:
Publicarem moltes cosas de las que 'ns envia.—Sasac: Encare que
bén verificada es fluixa la lletreta.—Fam, Rampa y Gana: Inser-
tarem alguns epigramas.—Mestre Jan: Hi anirá una cantarella.—
Ell y Jo.—Igualment la de vosté.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN LO NÚMERO 372.

1. ANAGRAMA.—Rita.—Tira.—Tirá.—Tari.—
Rati.—Atri.
2. TRENCA CLOSCAS.—De Sant Pol al Polo Nort.
3. PROBLEMA ARITMETICH.—24 quartos.
4. SINONIMIA.—Gracia.
5. XARADA I.—Fa-ri-seu
6. ID. II.—Ma-ri-o-va.
7. ENDAVIDALLA.—Sans.

Han endevinat totas las solucions los ciu-
tadans Titella Remanada, Embolica Tronas, Mar-
garideta Carbonera, Cacaseno, Ralip, Pau Lli-
brets y Mistos, Oriñip y Satall y Crispinet
Cropsis: menos la 7 C. de Angunias y Tinter
mágich; menos la 1 Antonieta y Escombriaire
sense vot: menos las 5 y 7 Desganat de Reus:
menos las 3 y 7 Torregaitas; menos las 4 y 6
Ciudadá 721; menos las 1 y 7 Milord Tronat; las
1, 2, 4 y 5 M. Repica: las 2, 3, 4 y 7 Jan Pis-
trachs; las 2, 3, 4 y 5 Athos Caretto: las 2,
3 y 4 Guerrero Veterano, Poca solta, Noy que
té, Magarrinyas y Silbala: las 2, 4 y 6, Noy
xich y Anatach y Siull: las 2, 4 y 7 Sultan des-
tronat, J. Serrot y C. y Estripa-brusas: las 2,
4 y 5 Mestre Jan, C. Casat y Amich del Xino:
las 3, 4 y 7 Sacatrapos las 2 y 4 Toni Maneva,
Pí y Crostetas, Blanquejadó de Lleyda, Fran-
cisco B. Bernat Pescaire, S. Escupina, Tocason
del Arbós é Igualadí de la Rambla; las 3 y 4
J. Tevlac: las 4 y 7 A. Vila: las 2 y 7 Noy Macó;
las 2 y 3 Pallisutets; la 2 no més P. Martí, Pin-
ta Monas, Azulinas, C. Llantia, Ell y Jo; la 3
solzament Sucursal de A. C y C.; y finalment
no més que la 2 D. Dalmau.

TORTURA CEREBRAL.

D.ª Marieta directora d' un colegi de noyas,
volgué que 'l dia dels exámens cantessin un
himne, y per aquet motiu, va anar á trobar á
un gran compositor de música porque li arre-
glés; y al mateix temps l' ensenyés de cantar
á las noyas, Pero com los exámens eran al cap
de 8 dias, lo mestre de música li digué: —«Un
himne cantar ellas en tan pochs dias? pero do-
na no veu vosté que es impossible porque son
tan criaturas? y tan impossible li dich, que si
hu logro m' empenyo á fé, y aixó que no ni fet
may dos dotzenas de..... diga'u tu lector qu'
es lo que se comprometia á fer lo tal compo-
sitor: Medita un poch las paraulas d' aquesta con-
versació y de segü qu' hu trobarás.

MESTRE JAN.

TRENCA-CLOSCAS.

Cana d' or.

Formar ab aquestas paraulas lo nom de un
poble de Catalunya.

H. BADIA Y G.

SINONIMIA.

Vaig donar un poch de tot
del bell camp de casa meva,
á la fua y blanca tot;
perqué segons digué ella
habia perdut la tot,
qu' ab l' Iglesia se conserva
Té dos lletras solzament
la sinonimia present.

DEUHEU DE REUS.

PROBLEMA ARITMETICH.

Un hisendat eridá un dia á un mestre de ca-
sas y li digué: mireu, he de construir una paret
de 80 metros, á fide evitar que quan baixi la
riera de 'n Malla no 'm inundi tot un camp
(propietat méva) que confina ab ella, y com ja
sabeu vos, quinas bromas son las que gasta
aquesta senyora lo dia que surt de mare, no
haurá de ser de fira lo treball que haureu de
fer; aixis es que 'm heu de dir quant voleu per
tirar endavant la feina.

—Fentse la paret de 12 pams alta per 3 y
mitx ample, me encarrego de la construcció de
ella ab aquestas condicions: per lo primer me-
tro cobraré no mes que tres quartos, pero per lo
segon sis, y aixis seguint fins arribar als 80;
¡li están bé aquets pactes?

—Home..... estich ab ells; endavant.

¿Quant demanaba lo mestre de casas?

MARIANO CADAFET.

XARADA

I.

—Per ventura tres dos hi,
per deixarme d' aquet modo?

—Tercera.

—¿Cinch quart aixó?
miri que ja m' incomodo.

—Tant m' estim, fassi 'l que vulga
lo desprecio..... vaigi allá.....

—¡Per Déu segona hu quinta!

—No pot ser..... y basta já.

—Apesar d' ella ser lletja,

y tenir molt mala tot,

me deixá patint del fetje

una nena d' allá al Clot.

DEUHEU DE REUS.

II.

Confiant en ma primera,
vaig aná á comprá una tot
á una tenda que á la porta
de dos tres hi havia un gós.

DOS AMICHS DE 'N LAGARTIJO.

ENDAVIDALLA.

Ab companys faig molt papó
y solch tenir molt valor,
per mes que no valgui ré:
quatre lletras tinch lector.

MESTRET.

GEROGLIFICH.

VICH

Hi vern

Prima vera

Is tiu

Tar dor

Granollers

M.

(Las solucions en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.